

Zítřka už bylo

Každý den, kdy jsme naživu, je zázrak.

Zázrak? Jaký zázrak?

Krajina za okénkem ubíhala poněkud fádňě. Středočeská placka nabízí i malebné přírodní scenérie, ovšem tohle nebyl ten případ. Jednotvárná, jen malinko zvlněná zemědělská rovina. Zanedbané vesničky, zpustlé a otlučené kravíny a síla. Jinak nic zajímavého.

Autorádio blekotalo zprávy. Ať si je strčí někam. Pohyby na burze nechápu, od toho mám makléře. Boje na blízském i dalekém východě už dávno nikoho nedojmou. Sportovní výsledky jsou otravné až běda.

Pak jsem však přece jen zbystřil.

„Zprávy z kultury. Krátce po třiasedmdesátých narozeninách včera v Liberci zemřel Damián Herold, hudební skladatel a vynikající klavírista, virtuos světového věhlasu.“

Tak Damián je po smrti.

Rázem jsem byl nějakých sedm, osm let zpátky. V koncertní síni. On za klavírem, já s houslemi přiřazenými ke krku. Za námi komorní orchestr, v hledišti nadšené publikum. Ovace nebraly konce.

Šli jsme to oslavit. Prostě jen tak, s partou muzikantů do vinárny. Někdy k půlnoci jsem odložil sklenku excelentního ryzlinku a zašeptal Damiánovi do ouška:

„Byla to pro mě moc velká čest, zahrát si s tebou. Nádhera.“

„Ne,“ usmál se Damián, „to mně bylo velkou ctí! Jsi fantastický hudebník. V životě jsem neviděl nikoho, komu by prsty a smyčec létaly po strunách tak, jako tobě. Fakt.“

Takový kompliment od legendy! Byl jsem tehdy ještě nepříliš známý virtuos, takže poklona od Pana Velikého pořádně hřála u srdce.

Od té doby jsem se s Heroldem setkal ještě párkrát, ale vždy jen letmo. Víckrát jsme spolu nehráli, jakkoli by ani jeden z nás nebyl proti. Pohříchu nikdy se to nepovedlo sladit termínově. Když už by to snad bývalo i šlo, přestal Damián ze zdravotních důvodů koncertovat. Netrvalo dlouho ... a přišla tahle zlá zpráva z rádia.

Z chmurných a nostalgických úvah mě vytrhl pohled na krajnici. Stála tam jakási světle oděná postava a mávala rukou. Stopař. Když jsem přijel blíž, ukázalo se, že to není stopař, nýbrž stopařka. Neberu je. A výjimku z tohoto pravidla činím jen mimořádně. A nerad. Nicméně tentokrát jsem z nějakého neznámého důvodu pocítil potřebu té ženě zastavit.

Byla to ve skutečnosti docela mladá dívka. Měla na sobě bílé džínové šortky (festovně upnuté) a bílé tričko. Přes něj bílou vestičku s trásněmi. Na nohou bílé kozačky. Na hlavě bílé vlasy. Ne blond, opravdu bílé.

Otevřel jsem okénko ve dveřích spolujezdce. Vplul do něj zmalovaný obličej, ozdobený lišáckým úsměvem.

„Zdravím. Díky, že jste zastavil. Jedete do Nymburka?“

„Jedu dál, ale hodím vás tam. Je to jen malá zajíždka. Sedněte si.“

Slečna se usmála a ještě jednou poděkovala, načež vklouzla do útrob nekompromisně luxusního mercedesu třídy S.

„Jste na cestě už dlouho, že?“ stělila po mě zkoumavým kukučem.

„Ano, docela ano.“

„Únava?“

„Ani ne. Před hodinkou jsem si dal kafe.“

„Hm. Ale kafe na pumpě je hnus.“

Tázavě jsem se na ni otočil.

„Nepovídejte. Proč myslíte, že zrovna na ...“

„A kde jinde, než na pumpě, si řidič může dát kafe?“

Taky pravda.

Začalo mě trochu mrzet, že jsem ji vzal. Přestávala mi být sympatická. Už abychom byli v Nymburku. Tam vypadne. A nazdar.

„Posloucháte zprávy, že ano,“ pokračovala v útoku na mou psychickou pohodu.

„No ano, vždyť to slyšíte.“

„Slyším, slyším. Čili už víte, že Damián Herold zítra zemře.“

Ehe?! Co to ta káča plácá?!

„Jak zítra? Vždyť právě hlásili, že zemřel včera!“

„Ale jděte! Mimochodem, vy jste ho znal osobně, není-liž pravda?“

Ted' už jsem byl fakt v šoku.

„Jak to víte?“

„No prostě to vím.“

Tohle je fakt čím dál podivnější! Buď je ta křepelinka nečekaně dobře obeznámena s hudební scénou, nebo ... nebo to nechci ani domyslet. Jo, bude to tak: vyzná se, o tom nemůže být pochyb. Třeba studuje na konzervě, nebo tak něco. A poznala mě. A z nějakého důvodu ví i to, že jsem s Heroldem jednou koncertoval.

Což ovšem nevysvětluje její absurdní poznámku, že Damián zemře teprve zítra.

Rozhodl jsem se na to nereagovat. Rozhodl jsem se nereagovat vůbec nijak.

Pár minut bylo ticho. Pak mě zničehonic obdařila oslnivým zábleskem mandlových očí a skoro šeptem promluvila:

„Já vím, že vám vrtá hlavou, jak mohu vědět, že Damián zítra zemře. Přiznejte to.“

Nehodlal jsem se nechat vtáhnout do téhle potrhle hry.

„Jak už jsem řekl prve, v rádiu hlásili, že zemřel včera. Takže se nezlobte, ale vaše žertování mi přijde dost nevkusné.“

„To není žertování,“ namítla dívka vážným, skoro až truchlivým tónem. „Vy jste se totiž ocitl v mírném časovém omylu.“

Ha, ha, ha! Kočičko, ty asi hltáš moc fantasy literatury. Chtělo by to trochu poctivé klasiky. Sebrané spisy Aloise Jirásky, a tak. To tě zaměstná na hodně dlouho, chechtal jsem se v duchu.

„Sebrané spisy Aloise Jirásky mám dávno přečtené. A pokud chcete znát můj názor, je to děsná otrava.“

To skenování mých myšlenek mi už pěkně lezlo na nervy. A co hůř, žvanila dál:

„Nevěříte mi. Hm. A popravdě, není divu. Ale zkusím vás přesvědčit. Teď projedeme třemi zatáčkami. Za nimi se vynoří taková nízká stráž. Až ji objedeme, spatříte v odstavném pruhu zaparkované auto. Červený chevrolet. U něj bruneta v květovaných šatech, zoufale neschopná pochopit, co se jí stalo s levým zadním kolem. Aaaahh, už to bude ... ano, jsme skoro tam.“

Za zatáčkou pod strání se skutečně objevilo červené auto. Pohledná dáma v letních šatech rozmrzele sledovala prázdnou pneumatiku.

Zastavil jsem před ní.

(pokračování v knížce ☺)

Nicotná vypouklina

Opodál postával člověk v ošuntělém černém kvádru a tloukl kladivem do jakéhosi prkna. Napadlo mě (ani nevím proč), že je funebrák. Jestli ano, potom neležím v posteli, nýbrž v rakvi. A pokud ležím v rakvi, pak není pochyb, že jsem mrtvý.

Zkusím opatrně zjistit, jak se věci mají.

„Prosím vás, chápu správně, že ležím v rakvi?“

„No ano.“

„Znamená to, že jsem mrtvý?“

„Jak jinak.“

„Čili podle vás jsem zemřel?“

„Pochopitelně.“

„Jste si tím naprosto jistý?“

Pohřbíváč jenom přikývl.

„Žádná pochybnost? Ani ta nejmenší?“

Zavrtění hlavou.

„No když jste tak přesvědčený, nejspíš to bude pravda. Ale víte, co je mi trochu divné?“

„To netuším.“

Než jsem stihl promluvit, vstoupila do místnosti žena v bílém plášti, zjevně patoložka. V ruce nesla nerezový lavor. V něm asi budou moje vnitřnosti, napadlo mě.

Ne. Byl prázdný.

Pokračoval jsem tedy v obezřetném výslechu, nyní už namířeném spíš k paní doktorce:

„Víte, udivuje mě, proč mi bije srdce, když jsem mrtvý. Hele, normálně si nahmatám tep!“

Patoložka se zdvořile usmála, jako když hovoří učenec s idiotem.

„To je docela dobře možné. Ale smířte se s tím, že jste skutečně po smrti. Vím, co říkám, jsem odbornice. Ostatně už proběhla i pitva. Podívejte, tady jsou vnitřnosti. I to vaše srdce, které podle vás bije.“

„Vždyť v latoru nic není.“

„Mýlíte se. Je plný vašich vnitřností.“

„Já to pořád nechápu.“

Funerbrák si odkašlal.

„Tady není co chápat. Už vás chystám k pohřbu. Podobně jako tyhle ostatní mrtvoly.“

Rozhlédl jsem se po místnosti. Leželo tam dalších cirká deset rakví. Odpočívali v nich lidé, zrovna tak živí, jako já.

„Taky nevypadají moc mrtvě. Vidíte, i oni se hýbou. Tamta slečna si dokonce upravuje punčochy. Vypadá jako moje kolegyně z bývalé práce.“

Patoložka poněkud netrpělivě škubala hlavou.

„Ano, je to vaše kolegyně z bývalé práce. Nedělejte si starosti, také ona je mrtvá. Všichni jsou mrtví. Za moment bude obřad a pak hurá do pece. Ještě vás trochu víc opentlí květinami a bude po všem.“

Černý havran se křivě usmál.

„Ano. Lupení je připraveno. Červené narcisy. Spousty červených narcisů.“

„Ale narcisy jsou přece žluté.“

Léčitelka mrtvých působila dojmem, že jí moje rýpavost připadá už poněkud dotěrná.

„Ne. Narcisy jsou červené. To byste mohl vědět. Stejně jako to, že člověk uložený do rakve je exitovaný, ať se mu to líbí, nebo nelíbí.“

„Když myslíte. Ale považte: mrtví přece nemluví? A já s vámi mluvím!“

Pohřebák na to měl pohotovou odpověď:

„Spálíme vás. A pak už mluvit nebudete.“

„No dobře, tak si tedy pospěšte. Víte, tohle není zrovna moc příjemné.“

„Na smrti není nic příjemného.“

Patoložka toho měla evidentně dost. Zřejmě ji čekala pitva dalšího živého člověka. Tady jenom zbytečně ztrácela čas.

„Když tolik pospícháte, tak nás laskavě přestaňte zdržovat svými dotazy.“

„Ale já si opravdu nahmatám tep. Nechcete zkusit ještě jednou ověřit, jestli náhodou nejsem živý?“

„Nemá to smysl, věřte nám. Uvolněte se a počítejte ovečky ...“

...

Po strašně dlouhé době ke mně nakonec nakráčel podivný chlapík. Žíněné roucho, dlouhé rozčuchané vlasy, masivní nos a řídký vous. Na krku umaštěný motouz s rezavým klíčem.

Vida, od něj snad mohu zjistit, co a jak.

„Prosím vás, kde to jsem?“

„A co myslíš, kde asi?“

„No já nevím.“

„A já to jako mám vědět? Nu dobrá, jsi prostě tam, kde jsi.“

„Aha. A kdo jste vy?“

„Já to tu mám na starosti.“

„Tak jo. Čili tohle tady, to je ráj? Nebe?“

„Chceš-li to tak nazývat, budiž.“

„Tím pádem by tu někde měl být ten ... jak se mu to říká ... bůh ... nebo ne? Měl by sedět na tom svém trůnu. S anděly.“

„Báchorky. Nicméně, ono takzvané ‘bůh’ pochopitelně existuje.“

„Jak tedy vypadá?“

„Nijak. Nemá podobu. Vlastně jsou tři. A přitom jeden. A přitom tři. A přitom jeden. Ale jsou tři. Říká se jim senior manager, junior consultant a software.“

„He?“

„Senior manager je tu od mínus nekonečna. Junior consultant byl jeho levoboček, jemuž se kdysi přihodila taková nepříjemnost.“

„A ten software, to je co?“

„Jo, a software ... to je pták, zkrátka takový holub. Taky je tu od mínus nekonečna. Lítá všude kolem a není vidět. Ostatně, ani senior a junior nejsou vidět.“

„Vůbec to nechápu.“

„To je dobře, tak to má být. Chytrí lidé vymysleli, že se tomu má věřit a nepřemýšlet nad tím.“

„Mluvíte v hádankách.“

„Já? Ale kdepak. Já neumím hádanky. Já umím leda tak rybařit. A ani to mi moc nešlo. Tak jsem toho nechal a pár let trampoval s juniorem. A ještě s několika dalšími. Bylo nás celkem dvanáct. Flákali jsme se po kraji, dokud juniora nepotkaly ty trable a nepřesídlil sem. Od té doby jsme chodili bez něj. To už nás bylo jenom jedenáct, poněvadž to jeden podělal. Ale brzo nás bylo zase dvanáct. A potom třináct, když se k nám přidal jeden, co pořád něco psal. Napřed po nás házel kamení, ale pak začal kdekomu posílat dopisy. No pořád se to měnilo. Nakonec mi tady dali tenhle klíč a mám to tu na starost.“

„Od čeho je ten klíč?“

„Odsud.“

„Ale ... vždyť tady nejsou žádné dveře!“

„Co by tady dělaly dveře?“

„Nic nechápu.“

„Správně. Chytří lidé vymysleli ...“

„Já vím, chytří lidé vymysleli, že jenom víra. A žádné přemýšlení. No dobře. A co tady mám dělat?“

„Vím já? Tady nikoho nezajímá, co kdo bude dělat.“

Muž s klíčem odkráčel neznámo kam. Prostě někam. Nebo nikam.

A já zůstal sám.

(pokračování v knížce ☺)

Poslední výstup na Klíč

Venca vypadal pobledle. Zíral divně. Přibližně jako člověk, jemuž uletěly včely.

Marie seděla u psacího stolu. Ani nedutala.

Ještě jednou jsem juknul na ten cár papíru. To přece nemůže být pravda!

Ale stojí to tu černé na bílém.

„Hele, Venco, není to nějaký fór? Mně to totiž připadá jako totální ptákovina.“

„Ne, není to fór. Volal jsem na okres, z okresu volali na kraj, kraj volal na ministerstvo, a ministerstvo volalo do Belgie. A Belgie potvrdila správnost sdělení.“

„A jak se k nám ta věc vlastně dostala?“

„Přišla z Belgie na ministerstvo, ministerstvo ji mrsklo na kraj, kraj na okres, okres usoudil, že patří nám, a tak ten sajrajt poslali sem.“

Znovu jsem si dopis přečetl. Přesně řečeno jeho překlad, neboť originál byl v angličtině. S tím bychom tu měli menší problémy.

Znělo to neuvěřitelně:

Věc: rozhodnutí Evropské unie, číslo jednací 286349/2017

Evropská unie tímto nařizuje fyzickou likvidaci kopce Klíč nad obcí Svor v okrese Česká Lípa, kraj Liberecký, Česká republika. Likvidace musí být provedena nejpozději do tří měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění: výše zmíněný kopec neodpovídá tvarem ani velikostí platným normám Evropské unie.

V případě nesplnění bude příslušná obec potrestána poplatkem ve výši deset milionů Eur.

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání.

V Bruselu dne 18. dubna 2017

Podepsán: Chrchel van Chrochtálen, ředitel Komise pro utváření sjednocené evropské krajiny

Odložil jsem dopis na stůl.

Tohle je určitě zlý sen a já se probudím.

Ale kdepak, žádné probuzení nebylo na obzoru.

„Jak máme proboha za tři měsíce odstranit Klíč? Vždyť to nejde.“

„To mi povídej,“ skuhral Venca. „Ale nezvládneme-li to, musíme zaplatit tu pokutu.“

„Poplatek.“

„No tak poplatek. Víc jak čtvrt miliardy korun. Kde je vezmeme?“

„Nevím.“

„Mlčeli jsme. Nic nás nenapadalo. Tahle situace neměla řešení.“

„To nějak dopadne,“ řekl nakonec Venca, „necháme to uležet. A ... nebo ... probereme celou věc v hospodě, co říkáš?“
A tak jsme šli. Maruška domů za potomstvem. A já s Vencou na pivo.
Je fajn mít takového starostu. Na všechno má zdravý názor.

Výčepák před nás postavil dva püllitry.

„Chlapi, co je vám? Vypadáte, jako byste kousli do hovna.“

„Taky že jo, Mirku. A do pořádného. Do evropského,“ zhodnotil Venca naši situaci.

Zase chvíli ticho. Jak jsme tak upíjeli pivo, začaly věci vypadat trochu lépe. Při třetím kousku už celý průšvih vyhlížel poměrně snesitelně.

„Nic se nejl tak horké, jak se to uvaří,“ mínil Venca.

„Není kouře bez ohýnku,“ podpořil jsem jeho názor.

„Kdo chce kam, pomozme mu tam,“ kontroval on.

„Ráno je moudřejší večera,“ usoudil jsem já.

Ne, že by ta přebíjená v pořekadlech nějak pomohla s řešením našich potíží. Ale měli jsme hned lepší pocit.

Při šestém korbelu přišel Venca s převratnou myšlenkou.

„He ... he ... hele, když už nám chtějl ten Klííííí sebrat, tak bychom si na něj měli ještě jednou naposledy vy ... vytento ... vylézt. Co říkáš?“

Vytřeštil jsem oči.

„Jako ... jako až nahoru myslíš?“

„Jo.“

„Jako ... až úplně nahoru? Jakože až na vrchol?“

Venca zřetelně zaváhal. Ale pak mávl rukou.

„Jasně. Až na vrchol. Jednoduše tam vyběhneme.“

„Vy ... co? Vyběh ... Venco, ty nejsi normální. Já nedobíhám ani autobus.“

„Ani já. Ale na Klíč vyběh ... no tak dobře, vy ... vyjdeme, nebo jak se tomu říká, když se někam jde.“

„No ... dobře. Já jsem pro každou srandu. A kdy jako?“

„Jako hned zítra,“ rozhodl Venca. „Nemá smysl to odkládat.“

„Ale ... ale je potřeba se na to pořádně vyspat! Nevyrázel bych dřív než v poledne.“

„No jasně! Co je to za nápad, jít na Klíč ráno? Za to by se mělo střílet, za takové nápady! Jasně, že půjdeme až po obědě.“

„To je řeč! A musíme si sebou vzít nějaké pivo! Jako ať netrpíme tou dehy ... dehy ... dehy ... no kurva, pomoz mi!“

„Myslíš, jako ten nedostatek tekutin?“

„Jo, richtik. Přesně to mám na mysli.“

„Máš recht, vole. Vezmeme si butylku. Hej, do hajzlu, Mirku!“ zařval Venca k výčepnímu pultu. „Natoč nám dvoulitrovku piva.“

„A proč si ho nevypijete tady?“ vyzvídal hostinský.

„To není na teď,“ vysvětlil jsem mu, „to máme na zítra. Až půjdeme na horskou túru.“

„Aha. Razíte do Krkonoš?“

„Do jakých Krko ... krko ... noš?“ hulákal Venca. „Jdeme zdolat Klíč!“

„Aha,“ uchechtl se Mírek, ten pazneht. „A tomu říkáte horská túra? Takové procházce?“

„Chtěl bych tě vidět, ty chytráku!“ zařval jsem na něj.

Mírek jen zavrtěl hlavou a šel nám natočit pivo.

(pokračování v knížce ☺)